

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. L.**, zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2014, č. j. CPR-8927-2/ČJ-2014-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2017, č. j. 32 A 79/2014 - 55, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2017, č. j. 32 A 79/2014 - 55, **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2017, č. j. 32 A 79/2014 - 55, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2014, č. j. CPR-8927-2/ČJ-2014-930310-V243, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru cizinecké policie ze dne 26. 4. 2014, č. j. KRPJ 13622/ČJ-2014-160022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Důvodem rozhodnutí bylo zjištění, že žalobce od 23. 7. 2013 do 4. 2. 2014 pobýval na území České republiky neoprávněně.

Stěžovatel v rámci doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 4. 2017 požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V případě nepřiznání odkladného účinku by mu hrozila závažná újma spočívající v nemožnosti pobývat na území České republiky, a to i s ohledem na skutečnost, že napadený rozsudek je nezákonný. V případě nuceného opuštění

České republiky by neměl možnost v předmětném řízení vystupovat osobně a být v kontaktu se svou právní zástupkyní a udělovat ji pokyny v rámci právního zastoupení, bylo by tak porušeno jeho právo na spravedlivý proces, což by pro něj znamenalo značnou újmu, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu. V případě, že by byl stěžovatel úspěšný v předmětném řízení o kasační stížnosti, mohla by mu navíc vzniknout značná újma, pokud by byl nucen vycestovat v důsledku realizace žalobou napadeného rozhodnutí.

K tomuto návrhu žalovaná uvedla, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Odůvodnění zásahem práva na spravedlivý proces nemůže být užito jako obecného nástroje pro další legalizaci pobytu na území ČR. Přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, a to požadavkem, aby se na území zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád ČR. Má-li být správní opatření ve formě správního vyhoštění opatřením účinným, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání. Další legalizaci pobytu cizinců z důvodu využití všech opravných prostředků je bezdůvodně prodlužována doba jejich pobytu na území, během které se cizincům nabízí, aby prostřednictvím svých vazeb na území dosáhli důvodnosti aplikace § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná proto navrhuje nepřiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh je důvodný a **přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.**

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

K první podmínce Nejvyšší správní soud uvádí, že v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, dospěl k následujícímu právnímu závěru: *„Je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.) netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* Dále v usnesení č. j. 5 As 73/2011 – 100 ze dne 18. 8. 2011 dospěl k závěru, že *„může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý*

pokračování

proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.“

Stěžovatel uvedenou újmu tvrdil a Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedená újma je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nelze totiž bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku v tomto případě vůbec mohlo jiným osobám jakoukoliv újmu způsobit. První podmínka je tak splněna.

K druhé podmínce zdejší soud uvádí následující. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“ Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě bylo posečkání s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Žalovaná ve vyjádření tvrdí, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s požadavkem, aby se na území zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád ČR. Má-li být správní opatření ve formě správního vyhoštění opatřením účinným, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že odkladný účinek kasační stížnosti neznemožní definitivně výkon správního rozhodnutí, neboť přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se účinky napadeného rozhodnutí toliko odkládají. K naplnění veřejného zájmu na tom, aby se na území zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád, může postačovat i pozdější nastoupení účinků správního rozhodnutí. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, veřejného pořádku či zdraví, nýbrž z důvodu, že na území ČR pobýval bez platného víza, a to po dobu od 23. 7. 2013 do 4. 2. 2014. Za těchto skutkových okolností nelze v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti shledat ohrožení důležitého veřejného zájmu.

Druhá podmínka je tudíž také naplněna.

Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že jsou splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud připomíná, že k tomu, aby přiznání odkladného účinku v tomto případě mohlo naplnit jeho smysl, který spočívá v oddálení nepříznivých důsledků

napadeného správního rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli, je třeba odkladný přiznat nejen ve vztahu k napadenému rozsudku, nýbrž také ve vztahu k napadenému rozhodnutí a k prvostupňovému rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyšší správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96), a proto tak Nejvyšší správní soud tímto usnesením činí.

Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu